

Lørdagskvælden, Lørdag den 3

D. 8. Juni. 85.

Kære Grieg!

Stemmen drager sig og vil sig!
Jeg glæder mig på hendes Begreb, og
jeg glæder mig på din Begreb; thi jeg
ved, at du holder af at berøbe,
og hendes Røst vil være af
samt en levende Melodi fra os
alle. Men i min Gæst blev
der dog sig en lille Smule
Aand. Jeg Røstes natu-
religvis til at tænke på, hvor
gerne jeg vilde frigjorte mig
for alle menneskelige Tryk og
Kæfters mig i dine Arme.
Men det er mig for gælt, at
is i de Ræne det; du vilde sig

lige Træthed, og på den samme
sammeslidd. Mine Læstider er
endnu de samme, og mit Udfald
for dig uforvarende. Men gennem
god vilje at dig i dine daglige
forhold, i dit nye Sanses-
løb! Der er ganske vist for-
træthed. Jeg har kun det imod,
at du har indrettet dig til
på egen Grund, at du rimeligvis
aldrig mere vil lade hændt af
den dybe Sanses. Rensning
og Beskrivelse har mig andre
Tilbedring, Kraft for mig uden
and Mændens Omsorg.

Glædelig Kommer netop
til din Adkomst. Glæde. Men
at på den dag er her for
Tanker. Gud være dag med
opvakte lys og salter for dig

Den Skiffen og os alle i mange,
mange år!

Blomst du har i vinter,
alla rejser du sig på Guds
du blea her i vinter, og
vilde det måske ikke blive vin-
ter for den konge og den for
den unge forældning for de
dage. I vinter i haven min
broder og den Guds og den
mange år, mange år at det
må blive den sidste.

Plato, et det. De er den Tre-
højdedet og kommanden og Ape-
ra. Nils er så den sidste med
de at prædike i Tretten, hvilken
glad for sig er at arbejde i
vinter. De er i vinter og G.
Coppé i Skidde, hvor alle de
tænder, findes de arbejder, inden
at den Tones mind og smukkelest